

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.592/2018/8. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Princz Kornél Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Princz Kornél) által képviselt felperesnek - a Dr. F. Fekete Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2018. június 7. napján kelt 1.P.20.843/2017/25. számú ítélete ellen az alperes 26. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50 000 (ötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 128 718 (százhuszonnyolcezer-hétszáztizennyolc) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az alperes üzemelteti 2015. április 1. napjától kezdődően a **(település neve, ingatlan címe)** szám alatti **(felsőoktatási intézmény neve)** Fitness Club elnevezésű kondicionáló termet, ahol kondicionáló gépek használatának biztosítása mellett aerobik kondicionáló torna és egyéb zenés csoportos foglalkozásokat tart. A konditeremben és a csoportos foglalkozások alatt számítógépről, valamint CD lejátszóról zenefelhasználás történik.

Az alperes társadalmi szervezetnek tagdíjfizetés ellenében bárki tagja lehet. A létesítményt az egyesületi tagok használhatják.

A felperes a 2015. április 1-től 2015. szeptember 30. napjáig terjedő időre 548 641 Ft szerzői jogdíj és járulékai iránti igényt érvényesített az alperessel szemben az intézményben történt

nyilvános zenefelhasználásra tekintettel. A Szegedi Törvényszék 23.P.22.043/2015/7. számú - a Szegedi Ítéltábla 2016. május 25. napján kelt Pf.II.20.334/2016/4. számú határozatával jogerőre emelkedett - ítéletével a kereset szerint marasztalta az alperest. A jogerős ítélet megállapítása szerint

az alperes által végzett zeneszolgáltatás nem tartozik a szabad felhasználás körébe, ezért a szerzői jogdíj fizetési kötelezettsége fennáll.

A per befejezését követően a felek között egyeztetés zajlott, amelynek eredményeként a felperes a 2016. szeptember 13. napján kelt levelében arról tájékoztatta az alperest, hogy a jogerős ítélet megállapításaira tekintettel a fizetendő jogdíj összegét a K15 és K16 jogdíjközlemény I. fejezet 1.4. pontja alapján (munkahelyi zenefelhasználás) havonta bruttó 10 744 Ft-ban, a 2015. április 1. napjától 2016. szeptember 30. napjáig terjedő időszakra 193 383 Ft-ban határozta meg. Ezt az összeget az alperes teljesítette.

A felperes pécsi lakos képviselője 2016. október 11. napján ellenőrzést tartott a létesítményben, ahol egy havi, 4500 Ft összegű tagdíj megfizetése ellenében a szolgáltatást igénybe vehette. Az egyesületbe nem lépett be, nem volt az **(felsőoktatási intézmény neve)** hallgatója, dolgozója illetve az Alma Mater tagja.

A felperes a 2016. november 10. napján kelt levelében tájékoztatta az alperest az ellenőrzés tapasztalatairól. Utalt arra, hogy a 2016. szeptember 13-i levélben közölt díjbesorolásra vonatkozó egyezség alapja, hogy a létesítményt kizárólag az egyesület tagjai használhatják korlátlanul havi 2000 Ft tagdíj ellenében. Az ellenőrzés tapasztalatai azonban ennek ellentmondanak, ez pedig a zártkörűséget kizárja, és emiatt nem tekinti a zenefelhasználást sajátos jellegűnek.

A felperes pontosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2015. október 1. napjától 2017. szeptember 30. napjáig terjedő időszakra összesen 1 737 903 Ft jogdíj, és annak 2017. augusztus 6. napjától járó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 6:155. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamata, 24 911 Ft költségátalány és összesen 130 351 Ft - az általa megjelölt tételekből álló - perköltségének a megfizetésére. Keresetének jogalapjaként a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 9. § (1) bekezdésére, 16. §-ára és XI. fejezetére hivatkozott azzal, hogy az alperessel kötött 2016. szeptember 13-i levél szerinti díjfizetésre vonatkozó megállapodást tévedésre, megtévesztésre alapítottan megtámadta az alpereshez intézett 2016. november 10-i levelében, illetve jelen perben a 2017. december 5. napján érkezett beadványában.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a felperessel kötött megállapodásban foglalt jogdíjat megfizette 2016. szeptember 30. napjáig terjedő időre. Állította, hogy a fitness termet kizárólag az egyesület tagjai használhatják. Azt nem tette vitássá, hogy az egyesületnek bárki tagja lehet, illetve azt sem, hogy a külsős tagok magasabb tagdíj ellenében vehetik igénybe a szolgáltatásokat. Hivatkozott a megtámadás elkésettségére, utalva arra, hogy erre tekintettel a felperes legfeljebb a 2016. szeptember 30. napját követő időre követelheti a magasabb összegű szerzői jogdíjat.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 737 903 Ft-ot, valamint ennek 2017. augusztus 6. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév utolsó napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt kamatát, 24 911 Ft behajtási költségátalányt és 130 351 Ft perköltséget. Határozatának indokolása szerint az alperes szerzői és szomszédos jogdíjfizetési kötelezettsége a perben sem vitatottan fennáll, amelynek összegére nézve a felek 2016. szeptember 13. napján megállapodást kötöttek. Érvelése

szerint a felperes a megállapodást a (Ptk.) 6:90 § (1) bekezdése alapján eredményesen támadta meg. Rámutatott, a megállapodás megkötésére a felperest az az alperesi előadás indította, hogy az egyesület tagjai kizárólag **(felsőoktatási intézmény neve)** hallgatók, tanárok és az Alma Mater tagjai lehetnek. Ez az állítás azonban valótlannak bizonyult, vagyis a szerződéskötésre alapot adó lényeges körülmény tekintetében az alperes a felperest megtévesztette. A felperes 2016. november 10. napján kelt levelét a megtámadást tartalmazó jognyilatkozatként értékelte, ezért arra az álláspontra helyezkedett, hogy a megtámadás a jogszabályban írt egy éves határidőn belül történt. Rámutatott, az eredményes megtámadás alapján a megállapodás érvénytelennek minősül, így az alperes a kereseti kérelemben megjelölt összegű jogdíjfizetési értesítőkből szereplő összeget köteles megfizetni, amelyet egyebekben összezszerűségében nem tett vitássá.

Az alperes pontosított fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a marasztalás összegének 128 928 Ft-ra történő leszállítását kérte. Álláspontja szerint kizárólag havi 10 744 Ft jogdíjfizetési kötelezettség terheli, ennek 2016. szeptember 30. napjáig eleget tett, így a perrel érintett időszakot illetően elmaradása 2016. október 1. napjától 2017. szeptember 30. napjáig terjedő 12 hónapra a megjelölt összeg. Nyilatkozott arról, hogy teljes személyes illetékmentesség kedvezményében részesül. Változatlanul fenntartotta a keresettel szemben előterjesztett védekezését, hangsúlyozva, hogy az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben a felperest nem ejtette tévedésbe, amikor arról tájékoztatta, hogy a termet csak az egyesület tagjai használják, ugyanis ez nem vitatottan megfelel a valóságnak.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A másodfokú tárgyaláson előadta, hogy az alperes által teljesített 193 383 Ft-ot az előzményi perben az alperes terhére megállapított marasztalási összegre számolta el.

A fellebbezés **alaptalan.**

A jelen perben már nem volt vitatott, hogy az alperest a nyilvános zenefelhasználás kapcsán jogdíjfizetési kötelezettség terheli. Az Szjt. 25. § (1) bekezdése alapján érvényesíthető a díjigény, ha a felek között felhasználási szerződés jött létre. Az Szjt. 45. §-a a törvényben írt

kivételektől eltekintve a felhasználási szerződés megkötését írásbeli alakhoz köti. A Ptk. 6:70. § (1) bekezdése szerint írásbeli alakhoz kötött szerződés megkötésére ajánlatot és elfogadó nyilatkozatot írásban lehet tenni. A felek másodfokú tárgyaláson tett egyező előadása alapján ilyen formai követelményeknek megfelelő szerződés a felek között nem jött létre, ezért a havi bruttó 10 744 Ft összegű jogdíj fizetésére vonatkozó megállapodásuk a Ptk. 6:6. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az alakiság megsértése miatt semmis (Ptk. 6:94. §), következésképp a megtámadhatóság kérdése fel sem merülhet.

Írásbeli felhasználási szerződés hiányában folytatott szolgáltatás olyan jogosulatlan felhasználást valósít meg, amelynek alapján az Szjt. 94. § (1) bekezdés e) pontja szerint polgári jogi igény érvényesítésére nyílik lehetőség. Ennek alapján a jogosulatlan felhasználó köteles a jogsértéssel elért gazdagodás megtérítésére, amelynek minimális összege a jogszerű felhasználás esetén járó díj.

Az alperes által hivatkozott havi bruttó 10 744 Ft összegű jogdíj a K15 és K16 jogdíjközlemény I. fejezet 1.4. pontja alapján került meghatározásra (ún. munkahelyi zenefelhasználás). Az így meghatározott jogdíj fizetésének a feltétele azonban, hogy a munkáltató általi gépzene felhasználás kizárólag a munkavállalók által használt helyiségekben történjen. Az alperes a jelen perben, továbbá a megelőző eljárásban is állította, hogy a létesítményt kizárólag az egyetem hallgatói, tanárai illetve az Alma Mater tagjai használják. A felperes által végzett ellenőrzés azonban ezt az előadását cáfolta. A felperes ellenőre ugyanis nem vitásan az alperes által megjelölt egyik személyi körbe sem tartozik, ennek ellenére az alperes díjfizetés ellenében mégis biztosította a számára a létesítmény használatát. Mindebből következően az alperes a jogdíjközlemény hivatkozott rendelkezése szerinti kedvezményes jogdíj fizetésére nem jogosult, hanem a felperes által kiállított jogdíjértékesítőben szereplő díj fizetésére köteles. A perben nem volt vitatott, hogy az alperes 2015. április 1. napjától 2016. szeptember 30. napjáig terjedő időre a jogdíjfizetési értesítőben szereplő összeg helyett havi 10 744 Ft alapulvételével számított 193 383 Ft jogdíjat teljesített, amelyet a felperes jogosult volt a 2015. április 1-től 2015. szeptember 30. napjáig terjedő időre elszámolni (Ptk, 6:41. § (3) bekezdés), így az alperes fennálló jogdíjtartozása a perrel érintett időszakban 1 733 903 Ft.

Minderre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján a fentiekben kifejtett eltérő jogi indokokkal helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 78. (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes ügyvédi munkadíjból álló - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján (kis kerekítéssel) megállapított - 50 000 Ft másodfokú perköltségének a megfizetésére, 1 608 975 Ft másodfokú perérték alapulvételével. Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés d) pontja alapján

személyes illetékmentességben részesül, ezért a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

S z e g e d , 2018. december 12.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró